

at vi i højere grad kan nå målene for den mission, vi indgår i. Desværre er det jo sådan, at de steder, hvor der finder genopbygning sted, er Taleban utrolig aggressiv, også med hensyn til at ødelægge de tiltag og de initiativer, der måtte være i forbindelse med genopbygningen, og af samme grund er militære bidrag også nødvendige og desværre i for stor udstrækning.

Jeg tror, vi alle sammen ville ønske, at når man havde bygget en skole, kunne den få lov at blive stående, og jeg tror da, vi alle sammen ville ønske, at unge piger kunne gå i skole uden at frygte for aktioner og uden at frygte for voldelige handlinger. Men sådan er virkeligheden desværre ikke i alt for store dele af Afghanistan i dag, og af samme grund er der desværre behov for en militær tilstedeværelse.

Kl. 16:13

Formanden:

Tak til hr. Morten Helveg Petersen. Så er det hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Kl. 16:13

(Ordfører)

Holger K. Nielsen (SF):

SF er imod missionen i Afghanistan, men vi er naturligvis optaget af de danske soldaters sikkerhed. Hvad der end skiller os, så rører det os alle sammen, når vi får meddelelse om, at danske soldater bliver dræbt eller såret. Der skal ikke være tvivl om, at det også ligger os meget på sinde.

Når regeringen nu fremsætter forslag om at sende kampvogne til Afghanistan, er det imidlertid ret vigtigt at få afklaret, hvorfor regeringen er vendt 180 grader. Den her diskussion har kørt i længere tid – i hvert fald i et halvt års tid – og hidtil har der været stor uenighed i forsvaret. Det er der formentlig stadig væk, vil jeg tro. Hæren har ønsket at få sendt kampvogne af sted, Forsvarskommandoen har indtil for få uger siden afvist hærens ønske. Lad mig citere chefen for Forsvarskommandoens operationsstab, generalmajor Henrik Dam, som til Berlingske Tidende den 17. maj bl.a. sagde følgende:

»Men der er andre faktorer, der har spillet ind i vores vurdering. Blandt dem er, at det er dyrt at udsende kampvogne(,) og så det forhold, at hæren grundet de logistiske forhold og mangel på mekanikere kun kan opretholde kampvognstyrken i Afghanistan i halvandet år. Ud fra de samlede faktorer står den operationelle effekt ikke i forhold til økonomien og til forholdet til briterne.«

Jeg vil godt spørge forsvarsministeren, hvad det er, der har ændret sig i dag i forhold til situationen den 17. maj. Er der ikke længere logistiske problemer med det at udsende kampvogne? Er der ikke længere mangel på mekanikere? Er det ikke fortsat meget dyrt, og står omkostningerne mål med det, man kan opnå? Og i øvrigt: Hvad koster det nøjagtigt at få sendt de her kampvogne af sted, og hvad betyder det, at man må nedprioritere andre steder? Jeg kan forstå, at det skal holdes inden for den økonomiske ramme, der er fastlagt, men hvad betyder det her af omprioriteringer andre steder i indsatsen derude? De spørgsmål vil jeg godt have besvaret her i dag, ellers kan vi også vende tilbage til det under udvalgsbehandlingen. Men jeg vil meget gerne have et svar her i dag.

På overfladen kan man sige, at den her diskussion i meget høj grad er en militærfaglig diskussion. Men under overfladen ligger der et andet spørgsmål: Hvad er det for en mission, vi er ude i? Hvad er målet, og kan vi nå målet med de metoder, vi har valgt?

Formelt lægges der meget vægt på det, man kalder samtænkning, det vil sige, at vi er i Afghanistan for at skabe demokrati og civil genopbygning, og at den militære indsats skal skabe sikkerhed for denne genopbygning. Det var det, som især hr. Morten Helveg Petersen lagde meget vægt på.

Men realiteterne i det sydlige Afghanistan er jo fuldstændig anderledes. Vi er i krig med alle de rædsler og den brutalitet, som følger af krigen. Langsomt, men sikkert ændrer denne mission karakter, således at vi trækkes stadig mere ind i en ekstremt asymmetrisk krig. Vi er oppe imod en fjende, der bruger guerillakrig som metode, og en sådan krig kan ikke vindes med nok så mange avancerede våben, med en nok så avanceret krigsmaskine. Det, at vi sender kampvogne af sted, afspejler i en vis forstand realiteten, nemlig at der langsomt, men sikkert sker en forskydning fra det civile til det militære. I forlængelse af det synes jeg, det er kendetegnende, at Forsvarets Efterretningstjeneste i den vurdering, der kom i går, giver et ekstremt pessimistisk billede af det, vi står over for.

Når man hører debatten i Danmark, kunne man få det indtryk, at der er tale om en krig mod Taleban. Vi får fra FE en analyse, som siger, at det ikke kun er Taleban, vi er oppe imod. Det er lokale politikere og politikere på regeringsniveau, det er hele samfundet, der er involveret i narkoproduktion, i kriminel aktivitet og som har